

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

Llampecs de glòria

Els seus grans ulls negres i brillants li semblaven en perfecta harmonia amb la pal·lidesa mat de la seva cara ovalada.

Amb aquestes paraules Fiódor Dostoievski descriu la bellesa de la Katerina Ivànovna que impressiona l'Alíoxa, a *Els germans Karamàzov*, i amb aquests mots me la imagino en la versió catalana de Joan Sales. "Per què penso tant en aquesta dona?" Ara he saltat a *Incerta glòria*, on és Joan Sales qui escriu "la bellesa fa basarda quan passa d'una certa mida, i ella la devia passar... De dones atractives n'hi ha moltes, de belles, que poques!"

Sales abeurat en Dostoievski. Quines ganes tinc de veure aquesta dona, aquestes dones. Ja compto les hores i els dies, i també les dones perquè arribi aquest 17 de març en què s'estrenarà la *Incerta glòria* cinematogràfica, signada per Agustí Villaronga, santificat pel seu *Pa negre* d'Emili Teixidor. Ganes de veure la Carlana, interpretada per una recuperada per a l'ofici Nú-

Tinc ganes de veure aquest infern de passions, aquest enfilall d'emocions, d'amors, de sentències profètiques de Soleràs

ria Prims, i ganes de saber com queda la distribució d'amors i amistats repartides a la novel·la entre Lluís de Brocà, la seva parella la Trini, l'amic comú Juli Soleràs, i la seva correspondència en plena guerra i al front d'Aragó, i encara Cruells, el sacerdot que allarga el relat durant la postguerra i amb la història que té títol específic: *El vent de la nit*. Tinc ganes de veure aquest infern de passions, aquest enfilall d'emocions, d'amors, de sentències profètiques de Soleràs. Aquest joc vital passat pel sedàs de Villaronga, que hi afegirà la seva mirada i lectura. Desitjo que m'abraci, que em captivi, com ho va fer la versió teatral de l'Alex Rigola, que sempre serà un dels espectacles que formaran part del meu sac emocional. Aquesta transferència d'emocions que arriba gràcies a l'escriptura de Sales, a la direcció de Rigola, a les interpretacions dels que ho van fer possible, i que ara espero que em remoguin des d'una altra art i mitjà. Que aparegui de nou una "tempesta tenebrosa travessada de llampecs de glòria, d'incerta glòria".

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La vida de l'amic

Sí, la vida continua, però ho fa més buida i feta malbé. Els familiars d'en Jaume Genís, l'amic de sempre mort aquesta setmana, em van sol·licitar unes paraules sobre la seva persona per al final del funeral. Vaig declinar l'oferiment. Fins a última hora vaig dubtar si havia fet bé, però havia tingut por de no mantenir l'enteresa, i a més opino que els discursos o els textos necrològics cauen en l'exhibicionisme de qui els fa. Molt de "jo", "jo", "jo" i poc "ell" o "ella". Abans, els familiars delegaven en el capellà l'oratòria amb la confiança, generalment confirmada, que se'n sortiria. Parlo de quan tothom anava a missa i els capellans mantenien actiu el confessional. Ara, els capellans no poden dir ni una paraula de la majoria dels difunts que els presenten tancats a la caixa perquè no els coneixerien ni en foto. Per evitar els formulismes impersonals els familiars recorren als amics. No és ben bé el cas del capellà del funeral d'en Jaume, perquè el coneixia, però era una coneixença vaga, per via de la seva filla Rosa i el seu gendre Giacomo, d'Ostuni, a la Pulla italiana.

“Vam seguir el to imposat pels tretze anys, quan ens vam conèixer

Vaig fer bé? La tarda abans, al tanatori, havia observat que molts dels units no sabien res de les aptituds d'en Jaume en vida. Era més que un veí de Premià de Mar afable, generós i una mica tímid que feia classes a l'escola Freta i era casat amb la Maria Teresa, una *noia* de Mataró. Era un historiadore i investigador amb llibres publicats sobre el modernisme i Gaudí, objectes de la seva tesi doctoral... També autor d'una novel·la que oferia una variant de *Solitud* de Víctor Català. L'hi van editar i va obtenir bones crítiques entre els que la van llegir. Tenia, inèdites, altres novel·les també difícils. Jo

—”jo”— les havia llegides. Jaume Genís venia de Thomas Mann i Proust, pensem-ho. La història, la geografia, la literatura, el cine, el teatre, l'art, les expedicions a França... Ara, jubilat, impartia cursos per a gent gran a Premià.

Un dia, un amic comú em va preguntar: "Però vosaltres dos no parleu mai de senyores, de diners i de futbol, com la majoria dels amics homes?" Mai. Uns repel·lents? Ho vaig dir ahir: uns cerebrals. Ens vam conèixer quan teníem tretze anys parlant de cine, dels llibres i els Tintins que llegíem i de catalanisme i, com passa amb les simfonies, vam seguir cinquanta anys amb el to imposat des del principi. A tretze anys no penses en diners i poc en dones, i el futbol no m'agradava. A ell, molt. Ep, uns cerebrals molt culinaris i de la broma, també. Amb qui riuré com amb en Jaume? Amb qui editaré el *Diari filosòfic i erudit* sempre pendent? Amb qui compartiré els sopars de Sant Joan i Cap d'Any?

L'oda va anar finalment a càrrec del seu altre gendre, Ivan San Antonio, casat amb l'Adela. Els joves no estan intoxicats d'ego. Cap "jo". Només "ell".